

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Římanům 8,38-39)

V Praze dne 11. listopadu 2020

Milé sestry a bratři,

v pondělí večer v pořadu Události, komentáře na ČT 24 informovala redaktorka Jana Peroutková, že počet úmrtí v naší republice v souvislosti s nemocí covid-19 překročil hranici 5000 tisíc obětí a dodala, že Česká republika je už čtrnáct dní první na světě v poměrném počtu mrtvých za týden.

Je proto těžké se v těchto dnech vyhnout tématu nemoci a smrti. Ale protože jsme křesťané, máme živou naději. A jak taková naděje reálně vypadá? O tom vydal přesvědčivé svědectví Jan Amos Komenský. V neděli si připomeneme 350. výročí ode dne jeho úmrtí, ale než zemřel, napsal v knize Praxis pietatis tato slova:

Pokud tě přepadne strach ze smrti, tedy uvaž: Je dětinské bát se něčeho, co není. V církvi není smrt, ta je přemožena Bohem (1Ko 15,54). Každý, kdo věří v Syna, neokusí smrti navěky (J 6,40; 8,52). Smrti se mohou děsit nevěrní. Pro věřící je smrt spánkem. To řekl Pán o Lazarovi, když umřel... Zahanbuje nás, že Sókratés, Kurcius či Seneka ochotně umírali, přesvědčení o nesmrtelnosti duše. A křesťané, vyučení v Boží škole, by se měli bránit, když je Bůh chce k sobě vzít jako Enocha a přivést na svatbu Beránkovu?

Uvaž také, že Bůh chce, abys šel životem jako po stupních až do věčnosti. Ty na tom nic nezměníš. Bůh chtěl, abys byl živ nejdříve v životě své matky po devět měsíců a potom z něho vyšel. Unikl jsi tomu? Také chtěl, abys zde pobyl živ ve svém těle a odtud byl propuštěn do jiného, věčně trvajících života. Unikneš tomu? Všichni svatí šli před tebou toutéž cestou a půjdou i po tobě. Vládce života musel projít k životu toutéž branou, a ty bys chtěl pro sebe žádat něco zvláštního? To se nestane. Všem je uloženo jednou zemřít, a potom bude soud (Žd 9,27). Jestliže ses nebál vyjít na svět ze života své matky, proč se bojíš uniknout současným trampotám a přijít k věčnému světlu?

Tolik vyznání víry Jana Amose Komenského. Učil velmi praktické víře, která není odtržena od reality života ani smrti. Všimněme si ale, co napsal hned na začátku uvedeného úryvku: „Je dětinské bát se něčeho, co není.“ Komenský tím nepopíral smrt, neučil, že je to iluze, jak to dělala např. zakladatelka Křesťanské vědy Mary Bakerová Eddyová. Nesnažil se pozitivně vyznávat a naivní vírou triumfálně překonat nemoci a umírání, nestrkal před nebezpečím hlavu do písku. Konečně měl se smrtí velmi osobní a tragické zkušenosti. Záhy v dětství mu zemřeli rodiče, brzy po svatbě milovaná manželka se dvěma dětmi, pak druhá manželka, žil v čase Třicetileté války, v čase vraždění, drancování a brutálních poprav... nakonec zemřel i on a je pochován v holandském Naardenu.

Proto ani my nemůžeme popírat, že v čase světové pandemie držíme už čtrnáct dní první místo v poměrném počtu mrtvých na týden. Nemůžeme popírat, že i věrní křesťané onemocní a také zemřou. Ale navzdory tomu nepopíráme vítězství Kristovo, že smrt je poražena, že se jí nemusíme bát a že je branou k životu, kterou před námi šel i Vládce života Pán Ježíš. A tak spolu s Komenským odmítáme smrt jako konec života a naděje. Naopak radostně vyznáváme, že ani smrt, a dokonce ani náš přítomný život nás nemohou odloučit od lásky Kristovy.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík